

Острів масок

КУПИТИ

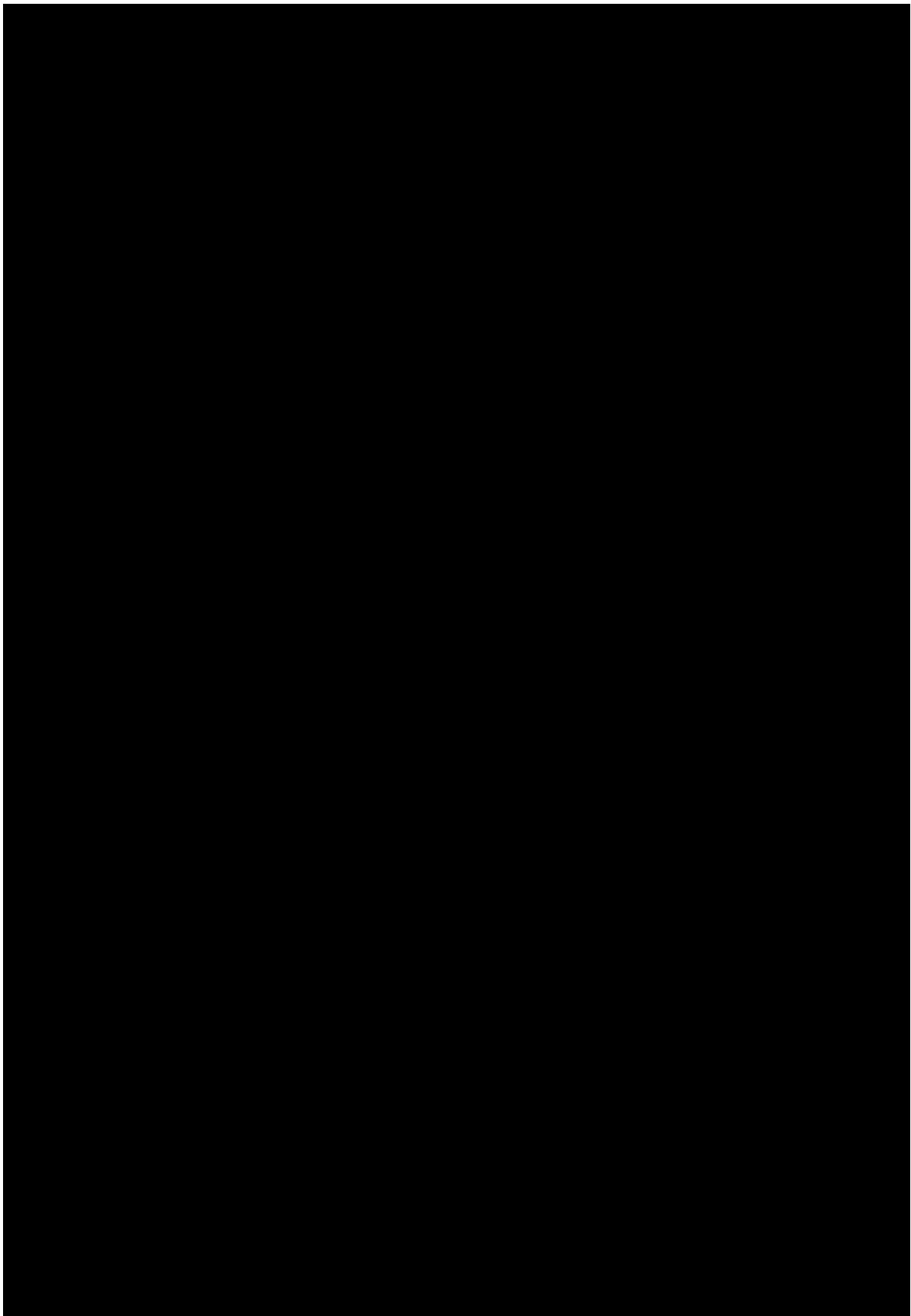
У четвертому щоденнику Улісса Мура стільки несподіванок, що ви, напевне, дуже здивуєтеся...

Джейсон, Джулія та Рік вирушають у чергову подорож у часі. Нове місце призначення — Венеція XVIII ст., Острів Масок. Саме там Джулія та Рік повинні знайти Пітера Дедалуса, адже лише він знає, де шукати Первинний Ключ, що відчиняє всі Двері Часу. Зволікати не можна, бо підступна Облівія Ньютон знову випереджає їх на крок. До того ж Джейсон змушений повернутися на віллу Арго, бо має розібратися з випадковими «прибульцями з минулого». І допоможе йому загадковий Леонард Мінаксо. Але хто він насправді? І хто ховається під маскою таємничого Чорного Гондольєра?

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

Переклад з італійської *Любові Котляр*

«Ulysses Moore» and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S. p. A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S. p. A., are exclusively licensed to Atlantyca S. p. A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S. p. A. All rights reserved.

© 2006 Atlantyca S. p. A., Italy.

© 2018 Mondadori Libri S. P. A for PIEMME

2019 переклад українською мовою, ПП «АССА».

A story by Pierdomenico Baccalario.

Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.

Original title: La Casa degli Specchi

International Rights © Atlantyca S.p.A.,

via Leopardi 8 — 20123 Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-98-5

Аннотація

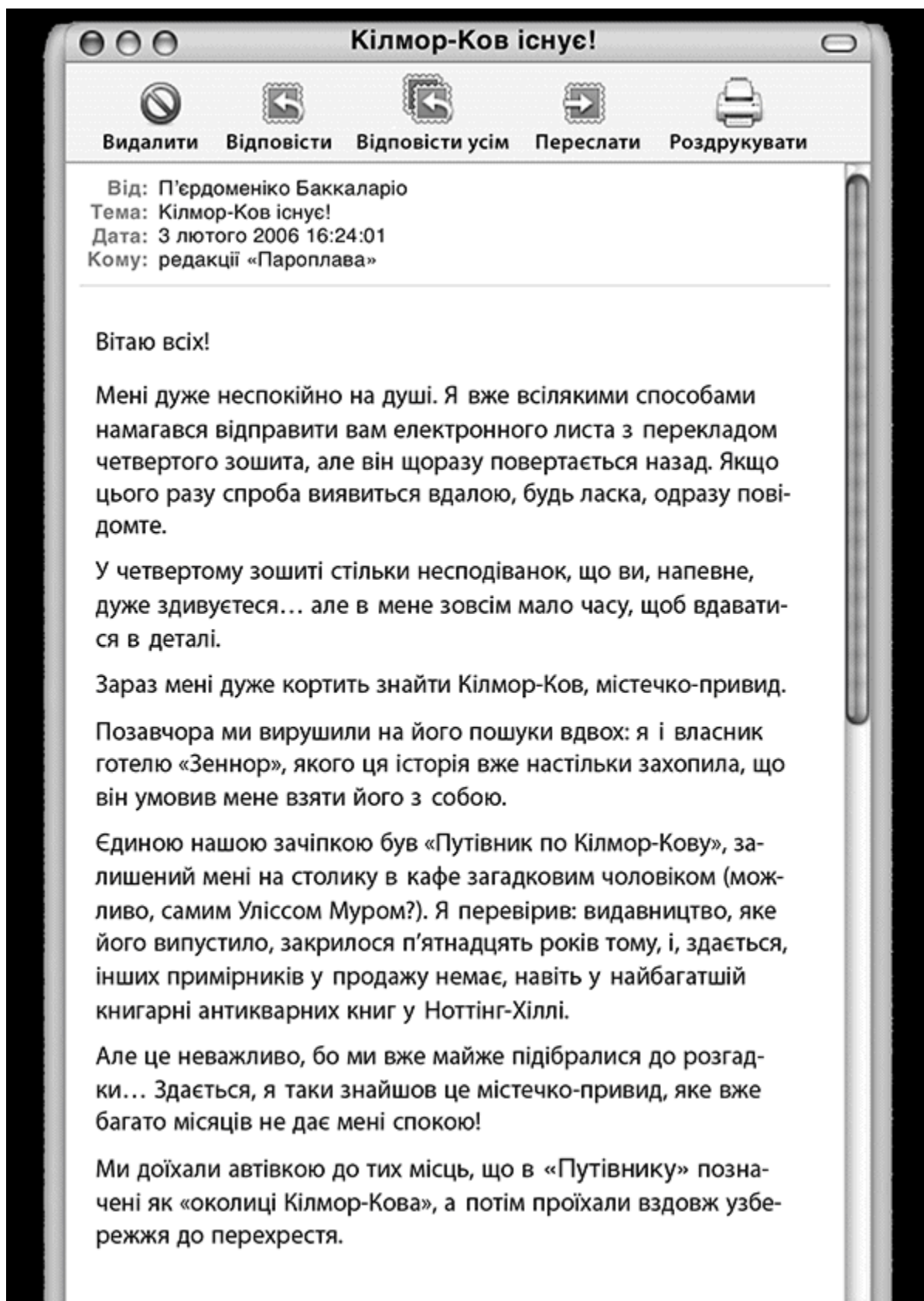
Джейсон, Джулія та Рік вирушають у чергову подорож у часі. Нове місце призначення — Венеція XVIII ст., Острів Масок. Саме там Джулія та Рік повинні знайти Пітера Дедалуса, адже лише він знає, де шукати Первинний Ключ, що відчиняє всі Двері Часу. Зволікати не можна, бо підступна Облівія Ньютон знову випереджає їх на крок. До того ж Джейсон змушений повернутися на вілу Арго, бо має розібратися з випадковими «прибульцями з минулого». І допоможе йому загадковий Леонард Мінаксо. Але хто він насправді? І хто ховається під маскою таємничого Чорного Гондольєра?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

До уваги читача

Після багатьох спроб П'єрдоменіко нарешті вдалося надіслати нам переклад четвертого зошита Улісса Мура. У ньому для вас є чимало цікавих новин... Незважаючи на ентузіазм, викликаний цією загадковою історією, ми дещо стривожені за долю нашого співробітника. За його словами, він уже досить близько підібрався до розгадки таємниці Кілмор-Кова. Але відтоді, на жаль, ми не отримували від нього жодних новин, а його мобільний постійно вимкнено. Сподіваємося, що ми скоро зможемо повідомити вам щось про нього...

Редакція «Пароплава»

Там дорогу нам перегородили здоровенні попереджувальні знаки, що забороняли проїзд. Я запідозрив: можливо, комусь дуже не хотілося, щоб ми потрапили до Кілмор-Кова! Отож я виліз із машини, відставив знаки вбік, і ми поїхали далі вздовж моря.

Краще б ми цього не робили! Уже після першого повороту замість асфальту під колесами заторохтів щебінь і на дорозі то тут, то там з'явилися здоровенні ями. Та власник готелю занепокоївся через інше: він показав на великий бульдозер, який перегороджував нам шлях...

Якийсь поважний чоловік махнув нам рукою, наказуючи зупинитися, і запитав, чи бачили ми знаки, що забороняють проїзд. Одягнений він був у бездоганно випрасуваний робочий комбінезон, а пахло він нього лавандовим одеколоном. Я намагався зрозуміти, чи то, бува, не той самий чоловік, із яким я зустрівся в кафе, але його обличчя частково прикривала жовта каска.

Помітивши, як він кивнув напарникові, що сидів за кермом бульдозера, я вирішив, що нам таки краще вертати назад.

Коли ми повернулися до готелю, я спробував надіслати вам текст четвертого зошита, перш ніж знову спробувати проїхати тією перегородженою дорогою.

І наостанок ось що: власник готелю каже, що помітив на оці водія бульдозера чорну пов'язку. Вам це ні про що не говорить?

Незабаром напишу вам іще, принаймні сподіваюся на це...

П'єрдоменіко

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ (1)
- ЛИЦАРІ
НА ГОРИЩІ -

Маяк Кільмор-Кова увімкнувся з глухим звуком, і конус світла, повільно обертаючись по колу, почав освітлювати море та узбережжя довкола. Те світло сягало до самого обрію, ковзаючи поверхнею темних хвиль і розкидаючи яскраві зблиски в нічне небо. Ледь торкнувшись дахів міських будинків, далі воно досягало аж до пагорбів, полохаючи диких кроликів та сов, які завмирили при його наближенні. Дійшовши до столітніх дерев у парку вілли Арго, сяйво пробилось в будинок крізь дерев'яні жалюзі на вікнах, які дивилися в бік моря.

На горищі троє голів схилилися над зачиненою старою скринею, якій, очевидно, довелося чимало подорожувати, бо вона вся була обліплена мітками та клаптиками обірваних етикеток.

— Це лише Леонард, — промовив Нестор, садівник.

— Маяк, — додала Джулія, аби потішити брата.

Джейсон ще жодного разу не бачив маяк увімкненим, адже минулого вечора він був у Землі Пунт, що в Давньому Єгипті. Хлопець підійшов до віконниць, якими було прикрито вікно, визирнув надвір, у ніч.

— Вау, — прошепотів він захоплено, коли світло дійшло до нього вдруге. Тінь хлопця видовжилася, досягнувши найдальшої стіни горища, біля якої були звалені старі меблі, прикриті білими простирадлами, та стояли якісь потемнілі картини. — Він умикається щовечора?

— Лише тоді, коли Леонард не забуває його увімкнути, — перемагаючи кашель, відповів Нестор. У повітрі відчувався запах сухих фарб для малювання.

Джулія усміхнулася. Ось уже другий вечір поспіль Леонард не забуває увімкнути маяк. Попереднього вечора те допитливе велике око по-дружньому підтримувало її в той час, коли надворі лютувала гроза, а Манферд намагався вибити двері вілли Арго.

Джейсон знову став навколішки перед скринею. Допоміг сестрі відкрити останній замок і спробував підняти кришку. На напіввідірваній етикетці акуратним почерком Улісса Мура, колишнього власника будинку, було зазначено: «*ВЕНЕЦІЯ, спогади*».

— Ми майже досягли мети! — промовив хлопець схвильовано. Підняв кришку скрині, від чого у повітря здійнялася хмаринка пилу.

Світло маяка танцювало на стелі.

— Яка краса! — заворожено прошепотіла Джулія, проводячи рукою по червоній тканині, на якій було розкидано трохи сушених духмяних трав, щоб захистити вміст скрині від молі та гризунів.

— Схоже на плащ, — висловив припущення Джейсон. Він обережно дістав зі скрині тканину з чудернацьким орнаментом, вишитим червоними нитками по червоному полотну. Вона якось по-особливому поблискувала у світлі маяка, ніби в тканку було вплетено сріблясті волокна. Плащ виглядав дуже старим і зношеним, у декількох місцях краї були обірвані.

Скриня мала три відсіки, кожен із яких був позначений старим медальйоном та кількома білими масками з пап'є-маше.

— Венеціанські маски! — вигукнула Джулія. Вона обережно взяла одну з них і повернула її лицевим боком до себе. Це була маска з довгим гострим носом, прорізами для очей, двома золотими сльозинками, що стікали по щоках, а над лобом причеплено чорний капелюх. Таких капелюхів у скрині виявилися три, — чорних, як ніч. Вони лежали на акуратно складених таких само чорних плащах-накидках, кожен із яких застібався біля шиї на дві блискучі булавки.

Діти мовчки дістали й поклали маски з плащами на підлогу горища, а Нестор пильно за ними спостерігав.

У відсіках скрині знайшлося ще кілька носових хустинок з ініціалами У. М. та П. М., пара мереживних рукавичок, довжелезний вовняний шарф, булавка у формі гончака, театральний монокль, ціпок з латунною ручкою та мапа Венеції XVIII століття із побляклими написами й малюнками. Мапа була такою старою й крихкою, і щойно Джейсон спробував її розгорнути, вона ледь не розсипалася в його руках. І на самому дні лежали дві брошури лібрето до якоїсь вистави та кілька запрошень у пожовтілих від часу конвертах з написом «Театр Сант-Анджело».

Діти передавали ті речі з рук у руки, намагаючись уявити собі, навіщо вони могли знадобитися. Нестор повідомив їм те незначне, що він знав про життя у Венеції минулих часів, як то йому розказували колишній власник вілли та його дружина. Захоплені його розповідями,

Джейсон і Джулія на якийсь час уявили, що вони перебувають не на запиленому горищі, заповненому старими меблями, а серед таємниць славнозвісного міста каналів, у гамірних бальних залах, серед масок, музики й сміху.

Поступово сон почав брати верх над мріями, і Нестор, укотре позіхнувши, відкашлявся й заявив:

— Гадаю, нам усім час спати, друзі. Завтра до школи.

Джейсон узяв одну з масок, приклав собі до обличчя, раптом різко обернувся до сестри і крикнув моторошним голосом.

— Ой-ой-ой! — заверещала Джулія. — Припини негайно! Зовсім не смішно!

Роз
- ГРА

pro ad ipsa Marchionissa spuat ac liberata et vendita
fuit per Regia Curia q. d. Vno Ruffo Principi Scilicet pri
Ipsi Marchione et ad ipsa Marchionissa habet, tenet et possidet
vigore suorum pri legum et consuetudinum et aliis quocumq. modo
Iure vel consuetudine et causa quacumq. una etiam in alijs
alijs bonis corporibz in iurisdictionibz et iuribz
burgis et feodibz per ipsa Marchionissa eiq. successor
empis seu alijs acquiritis etiam in partibz in terra et
casalibz suisq. quonq. territorio et districtu et ad a Pp Cur
quod ab alijs quibzcuq. nichil penitus et h. Ipsi Marchionissa
aut alii cuiusq. reservat

Уздовж міських каналів клубочився густий туман, у якому то потопали, то знову виринали розташовані обабіч будинки. Гондольєри відпочивали у чорних шкаралупинах своїх човнів, натягнувши вовняні ковдри до самого носу. За роки роботи вони звикли не звертати уваги на гамір довкола.

Уночі Венецією снували лише особи в масках.

Одна з них — у бузковій масці, худа, схожа на привид, — обережно просувалася вдовж каналів старого гетто. Взуття з височенними підборами змушувало її рухатися незграбно, як то роблять акробати на ходулях. Вкриті пліснявою вказівні таблички із назвами вулиць траплялися на будинках чимдалі рідше, але маска не уповільнювала крок. Поспішала на зустріч, на яку не могла не прийти.

Намагалася второпати значення усіх отих дивних слів: «завулок» замість «провулок», чи «закомарок», «закапелок», «хідники» або «палісада». Майдани тут називалися «береги», а для мостів вигадано назви, що не мали нічого спільного з назвами на мапі. А ще це було місто особливих каменів: у стіни вмуровано камені з отворами, призначеними невідомо для чого; тротуари складено з каміння, по якому не можна ходити, аби не наврочити; деінде зроблено кам'яні стовпчики, до яких обов'язково слід доторкнутися, адже їх вважали чарівними. А до того — особливі камені на розі вулиць, які називалися «горби бандитів», бо вони служили для того, щоб завадити зловмисникам сховатися в найтемніших закутках.

Але та маска, здавалося, не боялася темних завулків; вона неймовірно поспішала.

Перейшовши через черговий місток, вона повернула праворуч і нарешті зупинилася навпроти вузесенького проходу між старими, занедбаними будівлями з мокрими облупленими стінами. Щоб протиснутися в ту щілину, довелося б низько нахилитися, аби не вдаритися головою об виступи бійниць у стіні.

У будинках не диміли каміни. У вікнах не світилося.

Маска прибула до провулка Мертвих.

— Ви запізналися, — почувся із суцільної темряви чийсь глухий голос.

Той голос належав чоловікові, чиє обличчя ховалося за сірою маскою з довгим дзьобом. Він був одягнений у сірий плащ і здавався схожим на обскубаного птаха.

— Я намагалася, але... з цими туфлями! — поскаржилася бузкова маска.

Вона дошкутильгала до сходів, що вели нагору, і сіла на сходинку, щоб роззутися. Потім витягла вперед худючі ноги, прикриті тунікою такого самого бузкового кольору, що й туфлі, і відкинула голову назад, оголивши тендітну жіночу шию:

— Мені забракло повітря!

— Зупиніться! — застережливо вигукнув незнайомец із пташиним дзьобом, бо зрозумів, що вона збирається скинути маску. — Я не повинен знати, хто ви така. Як і ви не повинні знати, хто я! Як ви почуваетесь?

— Втомилася.

— Ви така худа! Ви що, хворієте?

Бузкова маска перевела подих і відповіла:

— Ви не перший, хто мене про це запитує. Ніяка я не хвора. Просто втомилася.

— Може воно й так... Але я б вам порадив сходити до лікаря. Ви бліда як смерть.

— Це так люб'язно з вашого боку! — бузкова маска підвелася. — Хай там як, але, з вашого дозволу... не пхайте свого носа куди не слід! Якщо я не помиляюся, ми з вами тут у справах.

— Авжеж. Ви шукали когось, хто міг би отримати для вас інформацію із Ради Десятьох. Я той, хто вам потрібен. Що саме ви шукаєте?

— Не що, а кого. Я розшукую одного чоловіка, якого підозрюють у чаклунстві.

Маска з пташиним дзьобом, шаркаючи по мокрому гравію, підійшла до сходів. Над розташованим поблизу каналом, виграючи в місячному світлі, здіймалася пара.

— Сподіваюся, вам відоме ставлення Ради Десятьох до чаклунських дій. У Венеції вони під заборонаю, так само, як і певні книги, азартні

ігри та будь-які фокусники, шахраї, шулери та продавці приворотного зілля.

— Саме тому я звернулася до вас.

— Хочете, щоб я переглянув архіви Ради?

— Мені відомо, що в Ради Десятьох є своя розгалужена мережа секретних агентів по всьому місту.

— Ви добре поінформована, синьйоро. А я маю честь належати до цієї славнозвісної мережі. Але не знаю нікого із секретних агентів особисто. Адже щоразу під час зустрічей ми всі одягаємо маски, як ось ця, що зараз на моєму обличчі. Отже, поясніть мені, кого саме ви шукаєте?

— Цього чоловіка звать Пітер Дедалус, — прошепотіла маска в бузковому.

Агент помовчав деякий час і нарешті відповів:

— Здається, це нове ім'я для нас. Чим він займається?

— Розробляє механізми, різноманітні механічні винаходи й годинники.

— Годинники, кажете?

— Так, годинники: великі й малі, наручні й настінні, будь-якої форми чи розміру.

— І що вже такого дивовижного чи небезпечного в поведінці цього чоловіка?

Бузкова маска вийняла з-під накидки сумку, повну монет:

— Той, хто зможе його знайти, несподівано стане багатим. Дуже багатим. Значно багатшим, аніж то можливо при звичайному заробітку секретного агента...

Незнайомець, почувши ці слова, відступив назад на кілька кроків. Але не схоже було на те, що він по-справжньому здивований чи обурений цією пропозицією.

— Це називається «корупція». А корупція — це те, з чим бореться Рада Десятьох.

— На боротьбу у вас ще буде час потім, після того як ви знайдете мені Пітера Дедалуса і ці гроші стануть вашими.

Кілька монет перейшли з одних рук в інші, щоб краще пояснити зміст пропозиції.

Зависла тривала мовчанка.

— Зустрінемося завтра ввечері о шостій, — поклав край розмові агент, — на площі Святого Марка, в кафе. Я повідомлю вам, що мені вдалося дізнатися про чоловіка, який вас цікавить.

— Згода. А як я вас упізнаю?

— Я буду одягнений так само.

— А якесь ім'я у вас є?

— Можете називати мене «Граф Попіл».

— Чудово! Отже, завтра о шостій. Я прийду, а ви принесіть мені добру звістку, Графе Попіл.

Агент поволі віддалявся провулком Мертвих. Раптом зупинився, ніби про щось згадавши, й обернувся:

— А у вас є якесь ім'я?

— Можете звати мене Ньютон, — відповіла бузкова маска. — Як англійського вченого.

Розділ (3)
- ШКІЛЬНИЙ ДЗВІНОК -

was in
off
in all
his new
dedication.

When
he could not
at absolute
sacrifice in
The accordingly
round with
valuable
to your
the

Стіни школи заповнилися переливами шкільного дзвоника, а за ними — веселими криками дітлахів.

— Заспокойтеся, діти, — тільки й змогла пробурмотіти міс Стелла, руки якої були білими від крейди, водночас як несамовитий вихор школярів різного віку летів униз сходами. Він дещо уповільнювався лише перед жовтими дверима директорського кабінету, за якими, на думку дітлахів, відбувалися хтозна які страшні речі. Проте одразу після них знову набирав швидкості, аж поки не вилітав цілим та неушкодженим через велику вхідну арку, що вела на майдан перед школою.

За якусь мить уся школа Кілмор-Кова спорожніла.

Майже вся.

Уже добігши до виходу, один зі школярів різко розвернувся й побіг назад до класу, перескакуючи по дві сходинки за раз. Підхопив рюкзак, який забув біля парти, і рвонув назад.

Але цього разу безпечно пробігти повз жовті двері директорського кабінету йому не вдалося. Його зупинив низький, владний голос, що пролунав, як грім серед ясного неба:

— Стій! — вигукнув директор, що саме вийшов із кабінету. — Як тебе звати?

— Джейсон Ковенент, — відповів школяр, неохоче обертаючись на оклик.

Він побачив перед собою високого й худого чоловіка, схожого на чорного журавля у лискучих черевиках. До його суворої зовнішності зовсім не пасувала кумедна краватка-метелик у цяточку. Джейсон прикусив губу, щоб не розреготатися.

— Ковенент? — перепитав директор. — Щось я не пригадую ніякого Ковенента серед учнів цієї школи.

— Вибачте, пане директор, — Джейсон не пам'ятав його прізвища, — ми з сестрою недавно сюди переїхали і...

Директор клацнув пальцями:

— Ах, так, точно! Лондонці! Близнята з вілли Арго!

Джейсон дуже неохоче сприйняв оте «близнята», думаючи лише про те, як би швиденько позбутися неприємного співрозмовника.

Та здавалося, що в директора школи була дещо інша думка.

— То як тобі живеться, хлопче, у такому маленькому містечку, як Кілмор-Ков?

— Дуже добре, пане директор.

— Незважаючи на той будинок, такий... дивний? — директор криво посміхнувся, і та посмішка нагадала Джейсонові гримасу.

— Дивний? Чому ви так вважаєте?

Директор не відповів. Довіриливо поклав руку на плече Джейсона та провів до виходу, ніби хотів повідомити йому казна-яку таємницю. На той час на майданчику перед школою майже нікого не залишилося, окрім Джулії та Ріка. Десь у вузьких провулках, що розбігалися від школи між кам'яними будинками містечка, лунали сміх та голоси дітлахів.

— Ото, напевно, твоя сестричка? — запитав директор.

— Та ні. То Рік. Рік Беннер. Він живе тут недалеко, — відповів Джейсон, ледве не пирснувши зі сміху.

Директор замовк, збентежений настільки, що спритному Джейсонові вдалося вивернутися та звільнитися від його руки на своєму плечі.

— Ну, то я пішов? До побачення!

І, не чекаючи на відповідь, побіг до друзів.

— Що йому було потрібно від тебе?

— Не знаю. Гадаю, хотів мене порозпитувати. Шкода, що я не міг навіть пригадати його прізвища...

Рік крокував попереду.

— Містер Марієт. Урсус Марієт. Але не називайте його Урсусом, бо він від цього скаженіє.

— Урсус? — здивовано пробурмотіла Джулія. — У цьому місті хоч є хто-небудь із нормальним іменем?

— У моєї мами нормальне ім'я, — зауважив Рік, не уповільнюючи кроку.

— Яке?

— Мама.

— Директор мені сказав, що вілла Арго — то дивний будинок, — продовжував Джейсон.

— Чому це?

— Він не пояснив. Але дивився якось таємниче, знаєте... ніби хотів мені цим щось сказати.

— Можливо, але, напевне, якусь дурницю. Як завжди! — прокоментував Рік. — Спробуймо зосередитися, адже у нас із вами справ непочатий край!

— Та ну! Я б сказав: нічого особливого, — пожартував Джейсон. — Треба всього лише здійснити подорож у часі до Венеції, знайти Пітера Дедалуса, перш ніж це зробить Облівія Ньютон, і вивідати в нього секрет керування всіма дверима в місті.

— До повернення наших батьків! — застережливо підняла догори вказівний палець Джулія.

Вони дійшли до ліхтарного стовпа з кованого заліза, до якого були припарковані два велосипеди: один старий і неоковирний, а другий — яскраво-рожевого кольору.

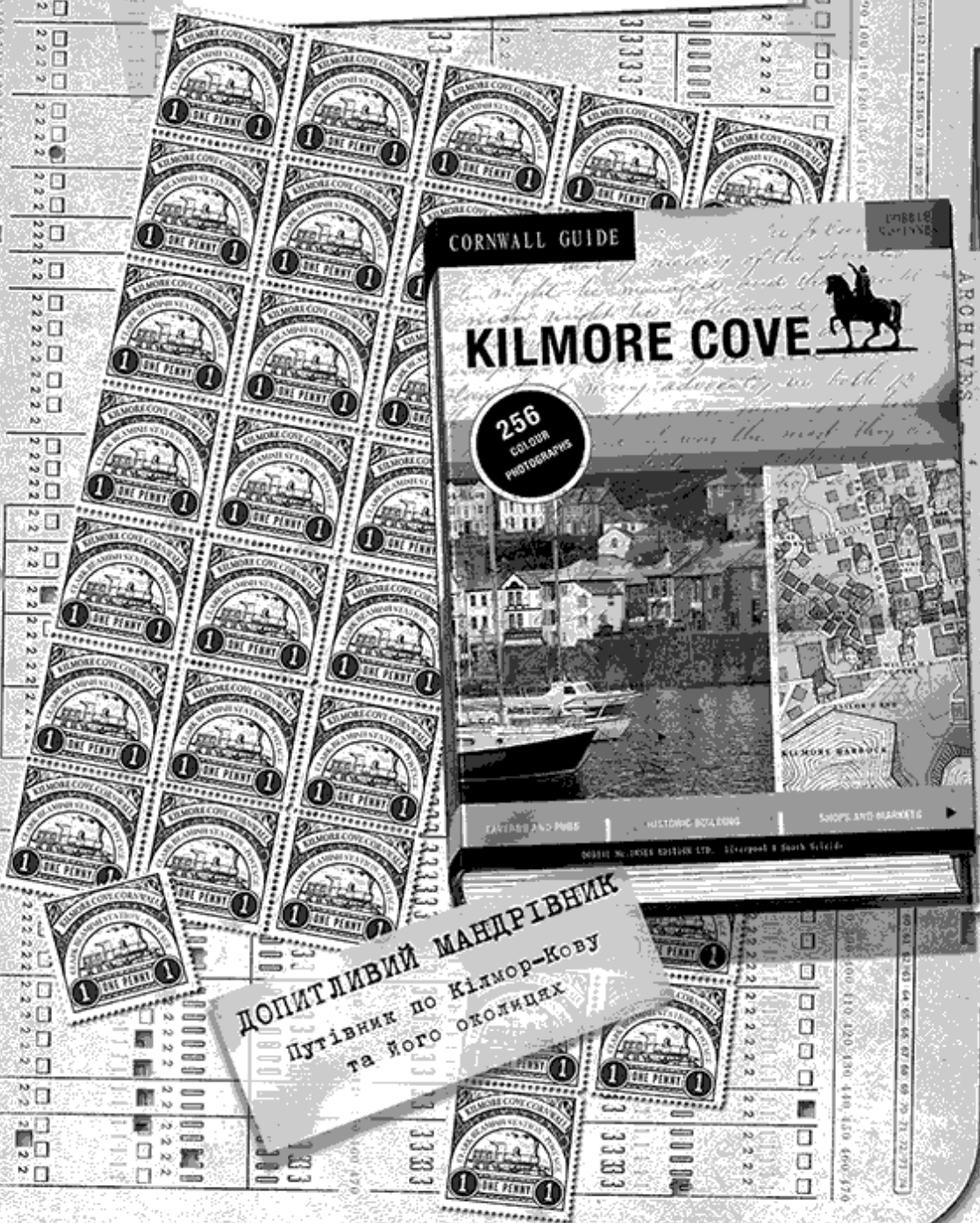
— Гадаю, тут нам краще розділитися, — запропонував Рік, вказуючи на дорогу, що вела вглиб містечка до самого вокзалу. — Я збігаю додому за велосипедом, а потім приїду до вас на віллу Арго.

— Чудово. А я тим часом зайду до Каліпсо, щоб запитати про довідник, який я там учора бачила, — відповіла Джулія. — Може, у ньому знайдеться щось цікаве для нас. І чому я тоді не запхала його собі до кишені разом з аркушем, який знайшла всередині?! Але Каліпсо помітила, що я щось розглядаю, і я... не встигла.

— А я, — тут Джейсон з відразою глянув на свій рожевий велосипед, — якомога хутчіше сховаюся вдома, поки ніхто зі школи не побачив мене на оцьому одороблі.

— Ну, тоді до зустрічі, — попрощався Рік, закидаючи на плече рюкзак.

Розділ (4)
- ВІДЧИНЕНІ Й ЗАЧИНЕНІ ДВЕРІ -

Вивіска книгарні «Острів Каліпсо» ліниво коливалася від поривів бризу, що дув з боку порту. Джулія спробувала зайти всередину, але двері були замкнені.

— Ну, от тобі маєш! — розпачливо вигукнула вона. Дівчинка так сподівалася отримати «Допитливого мандрівника» — короткий путівник по Кілмор-Кову, в якому напередодні знайшла аркуш із загадковими записами! Хтось позначив, що залізнична колія за містечком обривалася, а на площі стояла статуя короля, якого ніколи не існувало... До того ж Нестор потім їм це підтвердив.

Джулія припала до шибки вітрини книгарні, щоб зазирнути всередину, але одразу злякано відскочила: їй здалося, що одночасно з нею хтось ізсередини так само дивився на неї!

«От я дурепа! » — подумала вона, коли трішки оговталася, і покликала:

— Пані Каліпсо!

Потім відійшла від книгарні та стала на сонечку. По блакитному небу пливли кучеряві хмаринки. Із церковної дзвіниці лунав урочистий дзвін, що відбивав години, і від цього злітали вгору зграї наполоханих птахів.

— Пора б! — Джулія поглянула на свій наручний годинник: книгарня мала б уже відчинитися.

І вона зважилася на останній крок: перетнула площу й зайшла до поштового відділення, розташованого на протилежному боці. Як вона і здогадувалася, власниця книгарні була там і виконувала свої службові обов'язки поштарки. Жінка сиділа за прилавком для відправлення листів, а її лоб та половину обличчя закривав зелений козирок.

— Доброго дня, пані Каліпсо!

Та перевела погляд від кількох листів, на яких не було вільного місця від цілої купи штампів:

— О, юна Ковенент! Чим я можу тобі допомогти?

— Насправді я сподівалася застати вас у книгарні...

Жінка вказала на кілька мішків, що були звалені за її спиною, ніби дрова.

— Вибач, але у понеділок я зазвичай працюю тут.

Вона втупилася в адресу на черговому конверті, нарешті вирішила, що можна його прийняти, і вкинула в один із мішків позаду себе.

— Із цими сучасними машинками, що читають адресу лазером, доводиться спершу все перевіряти самій. Адже вони такі дурні, що безглуздо відбраковують усе на світі... Ох, уже мені ці нові технології! Кілька років тому можна було написати на листівці: «Директорові школи Кілмор-Кова», і та доходила до адресата. Тому що адресу читав поштар. А тепер вона нізащо не дійде, якщо не зазначиш поштовий індекс та точну адресу...

— А який поштовий індекс Кілмор-Кова? — швиденько запитала в неї Джулія.

Каліпсо підняла козирок:

— А тобі навіщо? Ти вже й так у Кілмор-Кові, а пошту перебираю я. Поштовий індекс потрібен лише тим, хто хоче написати жителям Кілмор-Кова... за його межами. До того ж, — несподівано додала вона різко, — дзвін щойно сповістив про завершення мого робочого ранку на пошті.

Жінка зішла з високого стільця і майже повністю сховалася за прилавком, а згодом вигулькнула з невеличких дерев'яних дверей.

— Ти казала, що тобі потрібна якась книжка? Ти вже прочитала ту, що я тобі давала?

— Ну, — забелькотала Джулія. Її несподівано охопило почуття провини через те, що вона зовсім забула про «Буремний перевал», — ще не дочитала, але...

Пані Каліпсо з шаленим гуркотом опустила віконниці поштового відділення.

— Отже, чим я можу тобі допомогти?

— Пам'ятаєте, як ми востаннє приходили до вас, щоб зателефонувати?

— Враховуючи те, що це було вчора після обіду і проблем із пам'яттю у мене поки що не було... так, пам'ятаю. І що?

Каліпсо вставила блискучий тоненький ключ до замкової щілини та повернула його.

— Так от... поки я розмовляла по телефону, мені здалося, що я там бачила одну книжку, яка мене дуже зацікавила.

— Тобі здалося чи ти її справді бачила? — кепкувала з неї жінка, штовхаючи ще не відчинені двері.

— Бачила.

Обидві завмерли на порозі книгарні. Зсередини почувся якийсь глухий шум, схожий на звук падіння стосу книг.

Каліпсо вдала, ніби вона нічого не почула:

— То можна мені дізнатися, що то була за книжка, чи зачекаємо, поки смеркне?

— Ну, приблизно ось така завтовшки...

Книгарка розреготалася:

— Звичайно! Найголовніше у книжці — це товщина. Такі деталі, як назва чи прізвище автора, — вже справа другорядна!

— «Допитливий мандрівник», — пробурмотіла Джулія, — старий туристичний путівник Кілмор-Кова.

Якби в ту мить перед пані Каліпсо пролітала муха, вона б спопелила її поглядом. Але то була лише коротка мить, обличчя мініатюрної книгарки негайно набуло свого звичного солоденького виразу.

— Ти маєш на увазі кишенькову книжку з корінцем із червоного оксамиту?

— Авжеж!

— Треба ж таке! Мені так шкода, адже та книжка пролежала в мене щонайменше років з двадцять, але... вчора ввечері я її продала одразу після вашого візиту!

— Продала?!

— Так, одному незнайомцеві, який хотів дізнатися, що цікавого є у наших краях. «Та що тут може бути такого вже цікавого? — відповіла я йому, — ідіть краще прогуляйтеся в порту з гарною книжкою». Але він так наполягав, що я згадала про той путівник. Звичайно, він так собі, з тими чорно-білими фотографіями, але незнайомця це задовольнило. Отож він його в мене купив.

— І який вигляд мав той незнайомець?

— Видний чоловік, мушу визнати, — відповіла синьйорина Каліпсо, відкриваючи двері книгарні на кілька сантиметрів. І додала:

— Високий, елегантний, з вишуканими манерами.

Джулія зазирнула в чорну щілину дверей, що вели до крамниці, і відчула, як в неї по спині пробіг холодок.

КУПИТИ